

[Jens Foged.]

For rentefradragenes vedkommende må vi bestemt afvise en merbeskatning af de mindre bemidlede, af de unge, en merbeskatning, som stort set kun rammer lønmodtagerne. Vi er villige til forhandling i et udvalg, men de foreliggende forslag afvises.

Helge von Rosen: Det positive ved hr. Ømanns lovforslag er, at det måske kan give anledning til en ny belysning af de parcelhusproblemer, som er kommet mere og mere i kikkerten, det, han med rette kalder parcelhusfordelene.

Parcelhusfordelene er, som alle ved, afledet af de fordele, som krigen har givet lejerne i den gamle boligmasse. Det er klart, at parcelhusregnskaberne over en bank må give underskud, når den beregnede leje er tilpasset lejen under restriktionerne i udlejningsejendomme. Denne tilpasning er jo sket for at tilvejebringe den skattemæssige ligestilling af ejere og lejere, som hr. Ømann efterlyser, men man må erkende, at resultatet er blevet lidet opmuntrende. Det er en af de mange virkninger af 25 års planøkonomi på boligområdet.

Skattelovgivningens almindelige princip er jo, at udgifterne kan fradrages bortset fra afskrivning, og at en summarisk indtægt, beregnet efter, hvad man kan få ved udlejning, skulle tillægges. Hvad er der efter hr. Ømanns mening forkert ved dette som princip, spørger jeg. Han nævner ganske vist selv, at en forhøjelse af den beregnede leje til en markedsværdi ville tvinge et stort antal familier fra hus og hjem, men dér må man spørge: hvad gør hans eget forslag, selv om det sker lempeligt over 10 år? Hvorfor ikke blive ved den gældende lovgivnings oprindelige principper og genskabe ligestillingen af ejere og lejere ved at forhøje lejeværdien successivt til markedsværdien, sådan som det i hvert fald er intentionen med boligforliget? Hvis både parcelhusstøtte og lejerstøtte af enhver form afvikles, får den offentlige sektor i øvrigt en aflastning med rundt regnet 3 milliarder kr. om året, dels fra parcelhusejere, dels fra lejere.

Hr. Ømann vil, så vidt jeg kan forstå af hans almindelige bemærkninger om ligestilling af ejere og lejere, gerne nå til samme resultat, som boligforliget tilsigtede, men

blot ad en anden vej end forhøjelsen til markedsleje. Her synes jeg han kommer galt af sted. Af hans fremsættelse kan man fornemme, at han selv er ængstelig, når han må nøjes med at referere, at han har fået at vide, at det er svært at sondre mellem private og erhvervsmæssige renter, og at hans forslag favoriserer de erhvervsdrivende på lønmodtagernes bekostning. Han har ikke andet at sige til de bemærkninger, han selv refererer, end at hans forslag er rigtigt, og at der skal meget til at opveje det behov, der er for hans forslag.

Jeg skal give hr. Ømann et konkret eksempel. En velsitueret mand sælger sin obligationsbeholdning til en værdi af 300.000 kr. og finansierer dermed et parcelhuskøb. Hans skattepligtige indkomst falder med renten af obligationerne, ca. 30.000 kr. om året, uden at det efter hr. Ømanns forslag får indflydelse på skatten via ejendommen, hvis overskud jo efter forslaget skal falde væk. Hans virkelige boligudgift bliver dermed små 20.000 kr. billigere om året, end boligudgiften er for den, der ikke har pengepungen i orden og køber et sådant hus.

Til gengæld er jeg meget nær ved at være fuldt enig med hr. Ømann i hans femfoldige håb om fjernelse af skatteskevhed mellem ejere og lejere, af den voksende skattefordel af boligudgiften ved voksende indkomst, af den inflationsskabende ret til fradrag af renter af privat gæld, af parcelhusfordelens inflatoriske virkning på grundpriserne og på byggesektoren i det hele taget og af parcelhusfordelens incitament til inflationsskabende udnyttelse af den belåningsreserve, der er i parcelhusene. Men jeg ville blive meget overrasket, hvis de foreslåede to nye stykker på tilsammen 10 linjer til henholdsvis § 14 A og som ny § 16 E i ligningsloven skulle kunne bringe så meget godt med sig i et snuptag.

Hr. Ømann forbigår noget essentielt, som verden over er blevet et problem på grund af konstant inflatorisk udvikling. Lånerenten kan anskues som bestående af to elementer, dels lejen af den lånte købekraft, dels erstatningen for forringelse af tilbagebetalingens købekraft. Det er naturligvis forenklet, men hvis den almindelige forventning går ud på en årlig prisstigning på 5 pct.; så vil de 5 pct. af lånerenten eller ca. halvdelen af den rente, vi efterhånden